

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marcely Tuscanyové a soudců JUDr. Ladislava Derky a JUDr. Marty Chrástilové ve věci žalobce NYK Logistics (Czech Republic) s.r.o., 251 01 Říčany, Jazlovce, Na Dlouhém 82, IČ 26500329, [údaje o zástupci] proti žalovanému Van Huet Teplice s.r.o., Teplice, Tolstého 463, IČ 60280956, [údaje o zástupci], o zaplacení 235.472,64 EUR s příslušenstvím, o odvolání žalovaného do bodu I. a III. výroku rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 33 Cm 47/2005-48 ze dne 11. prosince 2007,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně v bodu I. a III. výroku se potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 186.389,70 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Soud prvního stupně v bodu I. výroku uvedeného rozsudku uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 235.472,64 EUR s 5 % úroky z prodlení p.a. od 17.9.2003 do zaplacení a částku 12.143,36 USD s 5 % úroky z prodlení p.a. od 17.9.2003 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci rozsudku. V bodu II. výroku rozsudku zamítl žalobu ohledně zbývajících žalobcem požadovaných příslušenství. V bodu III. výroku uložil žalované povinnost nahradit náklady řízení žalobci v částce 465.385,75 Kč k rukám právního zástupce žalobce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V odůvodnění se uvádí, že žalobou se domáhal žalobce vůči žalovanému náhrady škody v žalované výši, jež vznikla ztrátou zásilky při přepravě, kterou si žalobce objednal u žalovaného. Žalovaný namítal, že žalobce nepředěšl ztrátě zásilky tím, že by zkontroloval totožnost řidiče a nevystavil nákladní list, tedy není schopen prokázat, jakou zásilku k přepravě předal.

Soud z provedeního dokazování vzal za prokázané, že účastníci uzavřeli smlouvu o přepravě, na základě které se žalovaný zavázal provést pro žalobce dne 5.9.2003 přepravu zboží z Hamburku do Říčan a Uhřínova u Velkého Meziříčí. Protože žalovaný neměl v Hamburku k dispozici své ani smluvní vozidlo, umístil nabídku přepravy na internet, ozvala se mu osoba jménem [příjmení], vystupující jako zaměstnanec podnikatelky [jméno] [příjmení], která podniká jako dopravce. Přeprava měla být dle objednávky přepravy č. 10654/3 ze dne 3.9.2003 provedena [jméno] [příjmení], vozidlem evidenčního čísla ZA 283 AF/ZA 404 YA a řidičem měla být osoba [příjmení]. Jelikož zásilka nedorazila do místa určení, byla kontaktována [jméno] [příjmení], která žalovanému sdělila, že vozidlo i řidič [příjmení], jí nejsou známi. Soud vzal dále za prokázané, že nákladní list nebyl žalobcem vystaven. Tyto skutečnosti byly mezi účastníky nespornými. Soud zjistil z dopisu žalovaného i z jeho objednávky č. 10654/3 ze dne 3.9.2003, že dopravce zajišťoval žalovaný. Z dodacího listu č. 535/09/3-00064 ze dne 3.9.2003 vyplývá, že zásilka, obsahující 14 palet zboží o hmotnosti 14.574 kg, byla dne 5.9.2003 předána k přepravě na vozidlo evidenčního čísla ZA 283 AF/ZA 404 YA, tedy na vozidlo, jež je uvedeno v objednávce přepravy č. 10654/3 ze dne 3.9.2003. Tímto zbožím byla hydraulická kladiva v hodnotě 235.472,64 EUR. Dále byla na uvedené vozidlo naložena zásilka 262 kartonů o hmotnosti 1.994 kg, obsahující textil v hodnotě 12.143,36 USD. Zboží bylo vyúčtované dvěma fakturami ze dne 13.8.2003, znějící na částku 6.255,43 USD a druhá na částku 5.887,93 USD. Soud z důvodu, že nezjistil, že by se žalobce podílel na ztrátě zásilek, a také proto, že ztráta zásilky byla způsobena úmyslným jednáním osoby jménem [příjmení], dospěl k závěru, že žalovaný nese odpovědnost za ztrátu přepravované zásilky podle čl. 17 odst. 1 Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), dále jen Úmluva CMR, a žalobě vyhověl. O úrocích rozhodl s odkazem na čl. 27 odst. 1 Úmluvy CMR. Protože žalovaný reklamoval ztrátu zásilky až dne 17.9.2003, soud ohledně části úroků za období od 5.8.2003 do 16.9.2003 žalobu zamítl. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 a přiznal jejich náhradu úspěšnému žalobci.

Žalovaný v odvolání namítal, že žalobce při nakládce zboží nesplnil zcela všechny povinnosti stanovené Úmluvou CMR a nepředložil tak ztrátu zásilky, když nezkontroloval řidičovu totožnost a nevystavil nákladní list. Žalobce nepředložil kopii nákladních listů ani jiné údaje o transitmím celním prohlášení T-1, ze kterého by bylo možné určit pohyb kamionu, resp. skutečnost, zda a kde kamion překročil státní hranici. Žalobce není schopen prokázat komu a jaké zboží bylo odvezeno. V souladu s čl. 11 Úmluvy CMR je k náhradě škody, vzniklé chybějícím nákladním listem, povinen žalobce. S ohledem na nedbalost žalobce není možné vysledovat pohyb kamionu. Žalovaný se stal obětí trestného činu. Podle rozsudku NS ČR 32 Odo 1186/2003 za okolnost, kterou dopravce nemůže odvrátit a jejíž následky odstranit není v jeho moci, se ve smyslu článku 17 odst. 2 Úmluvy CMR považuje též přepadení, ozbrojený útok, nebo jiné obdobné jednání. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k odvolání uvedl, že žalovaný ve svém odvolání nesprávně odkazuje na čl. 11 Úmluvy CMR, když toto ustanovení řeší škodu způsobenou dopravci odesílatelem zásilky. Žalovaný jako dopravce se nemůže dovolávat ani čl. 17 Úmluvy CMR a neexistence nákladního listu nemůže využívat k tomu, aby se vyhnul odpovědnosti za ztrátu zásilky. Právě v případě, kdy není vystaven nákladní list nebo neexistuje, má se za to, že zboží bylo dopravcem převzato v dobrém stavu a v odpovídajícím množství a dopravce je pak odpovědný za jeho dodání, resp. odpovídá za jeho nedodání. Žalobce pak odkazuje na čl. 29, 18 odst. 1 a 17 odst. 2 Úmluvy CMR a je toho názoru, že soud prvního stupně věc správně posoudil. Škodu způsobil žalovaný svým jednáním, resp. tím, že nejednal s péčí řádného dopravce a zapojil dopravce neproověřeného a nekvalitního, který situaci zneužil. Proto se žalovaný nemůže své odpovědnosti za ztrátu zásilky zprostit. Z uvedených důvodů žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.

Žalovaný v doplněném odvolání uvedl, že je toho názoru, že mezi účastníky byla uzavřena zásilatelská smlouva. K předání zásilky žalovanému jako zasílateli nedošlo, přepravu provedl dopravce, se kterým žalovaný uzavřel na základě zásilatelské smlouvy přepravní smlouvu. Podle názoru žalovaného škodu, vzniklou z porušení povinností vyplývajících ze zásilatelské smlouvy, je třeba posuzovat podle § 373 a násl. obch. zák. Skutečnost, že žalovaný byl poškozen trestným činem dopravce, je podle názoru žalovaného okolností vylučující odpovědnost za škodu ze závazkového vztahu podle § 374 odst. 1 obch. zák.

Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že mezi účastníky byla uzavřena zásilatelská smlouva. Dne 2.9.2003 objednal žalobce provedení přepravy kamionem, přičemž k oběma nakládkám mělo dojít dne 5.9.2003 dopoledne. Žalovaný v daném případě v souladu s ust. § 621 obch. zák. plnil svůj závazek prostřednictvím dalšího dopravce a odpovídá přitom jakoby přepravu uskutečňoval sám. Žalovaný se v daném případě zavázal přepravit zásilku, nikoliv obstarat přepravu. Pro kvalifikaci vztahu z přepravní smlouvy na zásilatelskou smlouvu navíc chybí i jeden ze znaků zásilatelské smlouvy, a to jednání na účet příkazce, jež vyžaduje specifikaci nákladů vynaložených zasílatelkou a jejich doložení příslušnými doklady. Chybí tu i účtování úplaty zasílatelkou za obstarání přepravy. Žalovaný tím, že plnil svůj závazek prostřednictvím dalšího dopravce, u kterého si neověřil SPZ jeho kamionu a návěsu, porušil povinnost provést přepravu do místa určení s odbornou péčí a ve smluvené době. Odcizení zásilky nelze pokládat za okolnost vylučující odpovědnost žalovaného pro nesplnění podmínek § 374 odst. 1 obch. zák. Žalovaný se nepokusil nárok u pojišťovny uplatnit, poněvadž pojistné podmínky byly pravděpodobně stanoveny v jeho případě tak, že pojišťovna mu neposkytla pojistné plnění v případě prokázané škody ztrátou zásilky, a to ani po skončení šetření Policí ČR, kterou byla věc pro nezjištění pachatele odložena. Dále žalobce odkazuje na čl. 17 Úmluvy CMR, ze kterého vyplývá objektivní odpovědnost dopravce za ztrátu zásilky. Zavinění dopravce jako subjektivní prvek není podmínkou vzniku odpovědnosti a je rozhodující pouze pro přesun důkazního břemene. V případě Úmluvy CMR se pod úmysl či úmyslu odpovídajícímu jednání zařadila hrubá nedbalost, za kterou je možno považovat lehkovážné či přehlíživé jednání dopravce, které vede k podcenění vzniku škody, přičemž může jít i o hrubé organizační pochybení. Z uvedených důvodů žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku.

Odvolací soud podle § 214 odst. 1 a § 212 o.s.ř. přezkoumal odvoláním napadený rozsudek a odvolání žalovaného neshledal důvodným.

Soud prvního stupně napadeným rozsudkem vyhověl žalobě na náhradu škody způsobenou ztrátou zásilek ve výši 35.472,64 EUR s příslušenstvím a 12.143,36 USD s příslušenstvím s odkazem na čl. 17 odst. 1 a 3, čl. 29 Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní nákladní silniční dopravě (CMR), dále jen Úmluva CMR, uveřejněné ve sbírce zákonů vyhl. č. 11/1975, když shledal žalobou uplatněný nárok důvodným z důvodů shora uvedených.

Vzhledem k tomu, že předmětem řízení je náhrada škody způsobená ztrátou zásilky během mezinárodní nákladní silniční dopravy, soud prvního stupně věc posuzoval podle § 756 obch. zák. a aplikoval správně Úmluvu CMR, když místo nakládky a předpokládané místo vykládky dle uzavřené přepravní smlouvy se nacházelo ve dvou různých státech, které jsou smluvními státy Úmluvy (čl. 1 odst. 1).

Odvolací soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně provedl dokazování úplně, zjistil skutkový stav správně a vyvodil z něho rovněž správné právní závěry.

Odvolací soud zjistil z nesporných tvrzení účastníků a z provedeného dokazování soudem prvního stupně shodně s ním, že žalobce objednal u žalobce objednávkou č. 14-09/01 ze dne 2.9.2003 provedení přepravy hydraulických kladiv pro rypadla z Hamburku do Uhřínova pro společnost G a chlapeckých triček do Říčan pro společnost T Stores, s datem nakládky 5.9.2003. Předmětná objednávka byla žalovaným potvrzena e-mailem žalovaného dne 3.9.2003. Z uvedeného vyplývá, že mezi účastníky byla uzavřena přepravní smlouva, na základě níž se

žalovaný zavázal provést pro žalovaného přepravu specifikovaného zboží z Hamburku do Uhřetova u Velkého Meziříčí a do Říčan.

K prokázání převzetí zboží k přepravě sice nebyly předloženy mezinárodní nákladní listy, avšak sám žalobce v dopisu ze dne 16.9.2003 potvrdil, že zboží avizované přepravní smlouvou bylo naloženo dle instrukcí a odjelo z místa nakládky. O naložení zboží uvedeným kamionem svědčí nepřímo i dodací list č. 535/09/3-00064 ze dne 3.9.2003, z něhož vyplývá, že zásilka obsahující 14 palet zboží o hmotnosti 14.574 kg byla dne 5.9.2003 předána k přepravě na vozidlo evidenčního čísla ZA 283 AF, jež bylo oznámeno žalobci žalovaným. O tomtéž svědčí i další doklad ze dne 3.9.2003, týkající se textilu (chlapeckých triček), když na uvedený kamion měla být naložena zásilka 262 kartonů o hmotnosti 1.994 kg, obsahující textil v hodnotě 12.143,36 USD. Odvolací soud se proto ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že převzetí zboží, avizované přepravní smlouvou, k přepravě kamionem evidenčního čísla ZA 283 AF/ZA 404 YA, které žalovaný uvedl v objednávce přepravy č. 10654/3 ze dne 3.9.2003 a oznámil ho žalobci, bylo prokázáno dopisem žalovaného ze dne 16.9.2003, spolu s dodacími listy ze dne 3.9.2003.

Skutečnost, že žalobce nepředložil k prokázání provedení přepravy mezinárodní nákladní listy, je právně bezvýznamná, když žalobce prokázal jinými důkazními prostředky její provedení. Podle čl. 4 Úmluvy CMR platí, že chybí-li nákladní list, má-li nedostatky nebo byl-li ztracen, není tím existence nebo platnost přepravní smlouvy dotčena. Ve smyslu čl. 9 Úmluvy CMR pak může být prokázáno převzetí zásilky dopravcem i jinak, než nákladním listem, jak je shora uvedeno.

V daném případě je nesporné, že došlo ke ztrátě předmětných zásilek ve smyslu čl. 20 Úmluvy CMR, podle kterého oprávněný může považovat zásilku bez dalších důkazů za ztracenou, nebyla-li vydána do 30 dnů po uplynutí sjednané lhůty, a pokud nebyla lhůta sjednána, do 60 dnů po převzetí zásilky dopravcem k přepravě.

Podle čl. 17 odst. 1 Úmluvy CMR dopravce odpovídá za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky, anebo za její poškození, které vznikne od okamžiku převzetí zásilky k přepravě až do okamžiku jejího vydání, jakož i za překročení dodací lhůty.

Podle odstavce 2 uvedeného článku dopravce je zproštěn této odpovědnosti, jestliže ztráta zásilky, její poškození nebo překročení dodací lhůty bylo zaviněno oprávněným, příkazem oprávněného, který nebyl vyvolán nedbalostí dopravce, vlastní vadou zásilky nebo okolnostmi, které dopravce nemůže odvrátit a jejichž následky odstranit není v jeho moci.

Podle odstavce 3 citovaného ustanovení dopravce se nemůže dovolávat, ve snaze zprostit se své odpovědnosti, ani vad vozidla použitého k přepravě, ani zavinění nebo nedopatření osoby, od níž najal vozidlo, nebo jejich zástupců nebo pracovníků.

Z uvedených ustanovení vyplývá objektivní odpovědnost dopravce za škodu vzniklou ztrátou zásilky. Dopravce se této odpovědnosti může zprostit v případě, že prokáže existenci liberačních důvodů na své straně, uvedených v čl. 17 odst. 2 Úmluvy CMR.

Soud prvního stupně správně hodnotil odpovědnost žalovaného jako dopravce za škodu vzniklou ztrátou zásilky podle čl. 17 odst. 1 Úmluvy CMR a dospěl ke správnému závěru, že žalovaný za škodu podle uvedeného ustanovení odpovídá, když ve smyslu čl. 3 Úmluvy CMR odpovídá i za jednání osob, které použil při provádění předmětné přepravy. Žalovaný netvrdil ani nedoložil existenci liberačních důvodů, jež jsou upraveny v odstavci 2 a 4 citovaného ustanovení, pro které by se odpovědnosti za škodu zprostil.

Pokud žalovaný tvrdil, že žalobce si neověřil totožnost řidiče, který ztracené zboží naložil, odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalobce nebyl povinen zkoumat totožnost řidiče, když na nakládku přijelo vozidlo s evidenčním číslem ZA283 AF, objednaným žalovaným, které sdělil žalobci. Naopak žalovaný nepostupoval s odbornou péčí při výběru dopravce, prostřednictvím kterého chtěl plnit svůj závazek z přepravní smlouvy. Z dopisu

žalovaného ze dne 16.9.2003 vyplývá, že z důvodů, že neměl v Hamburku vlastní ani smluvní vozidlo, umístil dne 4.9. ráno nabídku přepravy na zprostředkovatelský server firmy Raaltrans, na kterou se ozval pan [příjmení] z firmy Mária Bombová, Revúca, SR, a dohodl se s ním na ceně přepravy. Pan Novosad měl žalovanému poslat koncesní listinu firmy Mária Bombová a sdělit [registrační značka], kterou žalovaný sdělil žalobci. Žalovaný pak na faxové číslo, udané panem [příjmení], poslal objednávku přepravy, aniž si prověřil, zda tento fax skutečně patří firmě Má Bombové. To vše za situace, kdy je všeobecně známo, že údaje na internetu jsou snadno a často zneužívány. Až následně zjistil, že faxové číslo náleží veřejné faxové stanici Slovenských komunikací. Takovéto jednání žalovaného, svědčící o nepečlivém zajištění předmětné přepravy, lze podle odvolacího soudu kvalifikovat jako hrubou nedbalost, která se rovná úmyslu.

Podle čl. 23 odst. 1) Úmluvy CMR, má-li dopravce podle ustanovení této Úmluvy povinnost nahradit škodu za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky, vypočítá se náhrada z hodnoty zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě.

Podle odstavce 2) citovaného ustanovení, hodnota zásilky se určuje podle burzovní ceny, a není-li burzovní cena, podle běžné tržní ceny, a není-li ani burzovní ani běžná tržní cena, podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti.

Podle odstavce 3) citovaného ustanovení, ve znění účinném v rozhodné době, náhrada škody nesmí přesahovat 25 franků za kilogram chybějící hrubé váhy. Frankem se rozumí zlatý frank o váze 10/31 gramu a ryzosti 0,900.

Podle čl. 29 odst. 1 Úmluvy CMR, dopravce se nemůže odvolávat na ustanovení této kapitoly, která vylučují nebo omezují jeho odpovědnost, anebo přenášejí důkazní břemeno, byla-li škoda způsobena úmyslně nebo takovým jeho zaviněním, které se podle práva soudu, u něhož se právní věc projednává, považuje za rovnocenné úmyslu.

Podle odstavce 2) citovaného ustanovení, totéž platí i tehdy, jestliže se úmyslného jednání nebo zavinění dopustili zástupci nebo pracovníci dopravce nebo jiné osoby použité dopravcem k provedení přepravy a jestliže tito zástupci, pracovníci nebo jiné osoby jednali v rámci svých pracovních úkolů. V takovém případě se tito zástupci, pracovníci nebo jiné osoby rovněž nemohou odvolávat, pokud jde o jejich osobní odpovědnost, na ustanovení této kapitoly uvedená v odstavci 1.

Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalobci vznikl nárok na náhradu škody za ztracené zásilky v hodnotě 235.472,64 EUR ztracených hydraulických kladiv a v hodnotě 12.143,36 USD ztraceného textilu dle § 23 odst. 1 a 2 Úmluvy CMR. Omezení výše náhrady škody podle čl. 23 odst. 3 Úmluvy CMR nepřichází z důvodů uvedených v čl. 29 v úvahu, neboť jak vyplynulo ze shora uvedeného škoda byla způsobena takovým zaviněním žalovaného, které lze považovat za rovnocenné úmyslu. Soud rovněž správně posoudil nárok na úroky podle čl. 27 odst. 1 Úmluvy, pouze chybně uvedl, že přiznává úroky z prodlení, když v daném případě byl žalobcem uplatněn úrok ze škody podle citovaného ustanovení.

Tvrzení žalovaného v odvolání, že mezi účastníky byla uzavřena zasílatelská smlouva, z provedeného dokazování nevyplývá. Podle § 601 odst. 1 obch. zák. smlouvou zasílatelskou se zavazuje zasílatel příkazci, že mu vlastním jménem na jeho účet obstará přepravu věcí z určitého místa do určitého jiného místa, a příkazce se zavazuje zaplatit zasílateli úplatu. Podle § 610 obch. zák. smlouvou o přepravě věcí se dopravce zavazuje odesílateli, že přepraví věc (zásilku) z určitého místa (místo odeslání) do určitého jiného místa (místo určení), a odesílatel se zavazuje zaplatit mu úplatu (přepravné). Z uvedeného vyplývá, že obsahem závazku zasílatele je obstarání přepravy, a to zejména uzavření smlouvy o přepravě s dopravcem z určitého místa odeslání do dohodnutého místa určení. Přepravní smlouvu zasílatel uzavírá vlastním jménem na účet příkazce. Znakem zasílatelské úplaty je jednání zasílatele na cizí účet, t.j. na účet příkazce, pro něhož obstarává konkrétní přepravu. S tím souvisí jeho nárok na úhradu nutných a užitečných

nákladů, které vynaložil při plnění svého závazku, t.j. při obstarání přepravy, jak je stanoveno v § 607 odst. 1 věta druhá obch.zák. Sem patří nejčastěji nárok na úhradu přepravného, hrazeného zasílatelem dopravci, ale i náklady na překládku, skladování, apod. Tyto náklady nejsou součástí zasílatelské úplaty, která přísluší zasílateli ze zákona ve smyslu ustanovení § 607 odst. 1 věta první obch.zák.

Žalobce předmětnou objednávkou objednal u žalovaného provedení přepravy za cenu přepravy 720 EUR + 1.500 Kč za kamion, nikoliv obstarání přepravy vlastním jménem na účet žalobce jako příkazce za zasílatelskou úplatu. Žalovaný objednávkou potvrdil, aniž se písemně ohradil, že pouze obstarává předmětnou přepravu. Rovněž dohodnutá cena, uvedená v objednávce, odpovídá ceně za přepravu, nikoli zasílatelské úplatě a dalších nákladů zasílatele dle § 607 odst. 1 obch. zák.

Pokud žalovaný odkazoval na rozhodnutí NS ČR 32 Odo 1186/2003 a v něm uvedený právní závěr, že za okolnost, kterou dopravce nemůže odvrátit a jejíž následky odstranit není v jeho moci, se ve smyslu článku 17 odst. 2 Úmluvy CMR považuje též přepadení, ozbrojený útok nebo jiné obdobné jednání, nelze tuto právní větu daném případě použít, když ke ztrátě zásilky, resp. jejímu odcizení, nedošlo za použití násilí, ale hrubou nedbalostí žalovaného při výběru dopravce, kterého použil na splnění přepravní smlouvy, uzavřené s žalobcem.

Žalovaným uváděný čl. 11 Úmluvy CMR řeší škodu způsobenou dopravci odesílatelem zásilky, které vzniknou proto, že nejsou připojeny k nákladnímu listu doklady nebo nebyly dány nutné informace, anebo doklady a informace jsou neúplné nebo nesprávné. V daném případě se nejedná o spor o náhradu škody, která by vznikla v důsledku nesplnění povinností stanovených v čl. 11 odst. 1 Úmluvy CMR, tedy toto ustanovení nemá pro posouzení náhrady škody v žalovaném případě žádný právní význam.

Pokud soud prvního stupně žalobě o zaplacení 235.472,64 EUR s 5 % úroky p.a. od 17.9.2003 do zaplacení a částku 12.143,36 USD s 5 % úroky p.a. od 17.9.2003 do zaplacení vyhověl a podle výsledku sporu přiznal žalobci náhradu nákladů řízení, rozhodl správně a odvolací soud proto napadený rozsudek podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle jeho výsledku tak, že podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. bylo úspěšnému žalobci přiznáno právo na jejich náhradu ve výši celkem 186.389,70 Kč (odměna advokáta 156.030 Kč podle § 1 odst. 1, § 3 odst. 1 a 6 vyhl. č. 484/2000 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006, 3x režijní paušál po 300 Kč (2x vyjádření k odvolání v reakci na podání žalovaného, 1x účast na jednání u odvolacího soudu) a 19 % daň z přidané hodnoty ve výši 29.759,70 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem, dospěje dovolací soud k závěru, že se jedná o věc zásadního právního významu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí podle šesté části občanského soudního řádu.

Praha 18. listopadu 2008

Mgr. Marcela Tuscanyová
předsedkyně senátu